

Zadeva C-3/21

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

4. januar 2021

Predložitveno sodišče:

High Court (Irska)

Datum predložitvene odločbe:

30. november 2020

Tožeča stranka:

FS

Tožene stranke:

Chief Appeals Officer

Social Welfare Appeals Office

Minister for Employment Affairs

Minister for Social Protection

HIGH COURT (VIŠJE SODIŠČE, IRSKA)

SODNI NADZOR

[...] (ni prevedeno)

MED

FS,

TOŽEČA STRANKA,

IN

**CHIEF APPEALS OFFICER (glavni uradnik, ki odloča o pritožbah),
SOCIAL WELFARE APPEALS OFFICE (urad za pritožbe službe za**

socialno varstvo), MINISTER FOR EMPLOYMENT AFFAIRS (minister za zaposlovanje) IN MINISTER FOR SOCIAL PROTECTION (minister za socialno varstvo),

TOŽENE STRANKE

Sodba, ki jo je v petek, 6. novembra 2020, izdal sodnik Richard Humphreys

1. Ključno vprašanje v tej zadevi je, ali je bila tožeča stranka upravičena do tega, da se ji za nazaj izplača razlika med irskim in romunskim otroškim dodatkom za obdobje med njenim prihodom na Irsko novembra/decembra 2016 in vložitvijo vloge za irski otroški dodatek 16. januarja 2018.

Dejansko stanje

2. Tožeča stranka (*dekliško FZ*) je bila rojena julija 1989 v Năsăudu v regiji Transilvanija v Romuniji. Od rojstva je bila romunska državljanica in od romunskega pristopa leta 2007 državljanica Unije.

3. Dne 12. avgusta 2012 je sklenila zakonsko zvezo s C-D.S. V zakonski zvezi se je decembra 2015 rodil otrok, P-L.S. Tega meseca je tožeča stranka vložila zahtevek za romunski ekvivalent otroškega dodatka, ki mu je bilo ugodeno decembra 2015 ali januarja 2016.

4. Mož tožeče stranke se je oktobra 2016 preselil na Irsko, da bi se zaposlil kot zdravstveni delavec. On ni vložil vloge za otroški dodatek. Tožeča stranka in otrok sta se preselila na Irsko novembra ali decembra 2016; tožeča stranka je še naprej prejemale romunski otroški dodatek in ni zaprosila za irskega.

5. Obrazec za otroški dodatek je izpolnila 10. januarja 2018, minister pa je vlogo prejel 16. januarja 2018 (slednji datum se je štel za datum vloge). Del 7 obrazca se nanaša na prepozne vloge, kadar je zahtevek vložen več kot 12 mesecev po mesecu, v katerem je vlagatelj ali [njen/njegov] zakonec začel prebivati na področju irske pristojnosti. V njem so določeni razlogi, ki upravičujejo prepozno vložitev vloge, kadar je vloga vložena za izplačilo za nazaj. Ta del obrazca je ostal neizpolnjen, tako da tožeča stranka vsaj na začetku ni izrecno zahtevala izplačila za nazaj. Zahtevku je bilo ugodeno februarja 2018 in približno tedaj se je prenehal izplačevati romunski otroški dodatek.

6. Tožeča stranka je 13. avgusta 2018 zahtevala ponovno preučitev odločbe na podlagi člena 301 Social Welfare Consolidation Act 2005 (prečiščeni zakon o socialni varnosti iz leta 2005), ker naj bi bila upravičena do izplačila za nazaj. Zahteva je bila 22. avgusta 2018 zavrnjena. Tožeča stranka je 29. avgusta 2018 vložila pritožbo, ki pa je bila 12. februarja 2019 zavrnjena.

7. Vloga z razlogi v tem postopku je bila predložena 10. maja 2019, z njo pa se je primarno predlagalo sprejetje sklepa o odpravi odločbe (*certiorari*) z dne

12. februarja 2019 ter ugotovitevne sodbe in sklepa, da se zadeva predloži Sodišču [...] (ni prevedeno) [procesne zadeve]

Upošteveno pravo Unije

8. Upoštevena zakonodaja Unije je Uredba (ES) št. 883/2004, kakor je bila spremenjena in kakor se izvaja z Uredbo (ES) št. 987/2009. Predhodni uredbi sta bili Uredba Sveta št. 4 (UL 30, 16. december 1958, str. 597) in Uredba (EGS) št. 1408/71, ki je bila izvedena z Uredbo (EGS) št. 574/72.

9. Ključne določbe Uredbe (ES) št. 883/2004 so med drugim te.

- (i) V uvodni določbi 12 je navedeno, da „[je treba o]b upoštevanju sorazmernosti [...] zagotoviti, da načelo izenačitve dejstev ali dogodkov ne povzroči stvarno neutemeljenih učinkov ali prekrivanja dajatev iste vrste za isto dobo“.
- (ii) V členu 76(4) je vsebovana zahteva, da morajo vlagatelji zahtevkov nosilce v pristojni državi članici in v državi članici stalnega prebivališča čim prej obvestiti o vseh spremembah osebnih ali družinskih okoliščin, ki vplivajo na njihovo pravico do dajatev po uredbi.
- (iii) Člen 76(5) dalje določa, da se lahko zaradi neizpolnjevanja obveznosti obveščanja uporabijo sorazmerni ukrepi v skladu z nacionalno zakonodajo, vendar morajo biti ti ukrepi enakovredni tistim, ki se za podobne primere uporabljajo po domači zakonodaji, in vlagateljem zahtevkov v praksi ne smejo onemogočati ali pretirano otežiti uveljavljanja pravic, ki jih imajo po tej uredbi.
- (iv) Člen 81 določa, da „[se sprejme v]sak zahtev, izjava ali pritožba, ki bi moral biti v določenem roku predložen organu, nosilcu ali sodišču države članice, kadar se uporablja njena zakonodaja, [...] če je predložen v enakem roku ustreznemu organu, nosilcu ali sodišču v drugi državi članici. V tem primeru organ, nosilec ali sodišče, ki sprejme zahtev, izjavo ali pritožbo, slednjega nemudoma posreduje pristojnemu organu, nosilcu ali sodišču v prvi državi članici, bodisi neposredno bodisi preko pristojnega organa te države članice. Datum, ko je bil tak zahtev, izjava ali pritožba vložen pri organu, nosilcu ali sodišču v drugi državi članici, velja kot datum predložitve pristojnemu organu, nosilcu ali sodišču“.

10. Uvodna izjava 9 Uredbe (ES) št. 987/2009 se nanaša na kompleksnost področja socialne varnosti in je v njej navedeno, da to od vseh nosilcev v državi članici zahteva, da namenijo posebno pozornost zavarovanim osebam, da ne bi postavili v neugoden položaj tistih oseb, ki svojega zahtevka ali nekaterih podatkov niso predložile v skladu z Uredbo št. 883/2004.

11. Ključni primeri sodne prakse so naslednji.

- (i) Sodišče je v sodbi z dne 23. oktobra 1986, Roosmalen (300/84, [EU:C:1986:402]) navedlo, da je treba predhodno uredbo razlagati široko.
- (ii) Sodišče je v sodbi z dne 24. oktobra 1996, Picard (C-335/95, [EU:C:1996:415]), štelo, da to, da zahtevek pristojnim organom glede na kraj stalnega prebivališča vlagatelja zahtevka ni bil pravilno vložen, ne nasprotuje uporabi pravila o sorazmerni upravičenosti do dajatev na podlagi Uredbe št. 574/72. S tem je ponazorjeno stališče, da se lahko različni elementi uredbe uporabljajo avtonomno, zato neupoštevanje nekaterih določb ne pomeni nujno izključitve.
- (iii) V sodbi z dne 27. septembra 2012, Partena (C-137/11, [EU:C:2012:593]), je Sodišče Evropske unije štelo, da je treba določbe Uredbe razlagati tako, da prispevajo k vzpostavitvi čim obsežnejšega prostega gibanja delavcev migrantov.
- (iv) V sodbi Sodišča Evropske unije z dne 4. junija 2015, Fischer-Lintjens (C-543/13, [EU:C:2015:359]), je bilo razsojeno, da opustitev predložitve informacij ni nujno usodna za nadaljevanje vključenosti v socialno zavarovanje.
- (v) V sodbi z dne 11. aprila 2018, Tarola (C-483/17, [EU:C:2019:309], točka 36), in v drugih zadevah je Sodišče Evropske unije presodilo, da je treba v Uniji, če ni sklicevanja na nacionalno pravo, določbe prava Unije razlagati avtonomno in enotno.

Upoštevne določbe irske zakonodaje

12. Med upoštevnimi določbami nacionalnega prava so naslednje.

- (i) Člen 241(1) Social Welfare Consolidation Act 2005 (prečiščeni zakon o socialni varnosti iz leta 2005, v nadaljevanju: zakon iz leta 2005) določa, da „[j]e p]ogoj, da katera koli oseba pridobi pravico do dajatve, [...] da za to dajatev vloži zahtevek na predpisan način“.
- (ii) Člen 241(4) zakona iz leta 2005 določa, da oseba, ki ne vloži zahtevka za otroški dodatek v predpisanem roku, ne more zahtevati izplačil za nazaj za obdobje pred datumom vložitve zahtevka, „razen če uslužbenec, ki odloča o zadevi, ali uslužbenec, ki odloča o pritožbah, ugotovi, da je obstajal utemeljen razlog za zamudo pri vložitvi zahtevka“.
- (iii) Člen 301 zakona iz leta 2005 določa, da je možen ponovni preizkus odločb; tožeča stranka z zahtevo zanj pred formalno pritožbo ni bila uspešna.

- (iv) Določeni čas je 12 mesecev od dneva, ko oseba postane upravičenec na podlagi člena 220 zakona iz leta 2005 – glej člen 182(k) Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007 (S.I. št. 142 iz leta 2007) (uredba iz leta 2007 o enotnih zahtevkih, izplačilih in nadzoru na področju socialne varnosti), ki je bil uveden z Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) (Amendment) (No 3) (Prescribed Time) Regulations 2008 (S.I. št. 243 iz leta 2008) (uredba iz leta 2008 o enotnih zahtevkih, izplačilih in nadzoru (sprememba) (št. 3) (določeni čas)).

Razlogi za izpodbijanje

13. Številni razlogi, predstavljeni v obrazložitvi, sami po sebi ne pomenijo podlage za izpodbijanje odločbe oziroma v njih niso navedeni nobeni drugi predlogi:

- (i) razlogi pod (i), točki 1 in 2, so zgolj dejanske navedbe;
- (ii) razlogi pod (i), točka 3, in (ii), točka 1, so zgolj navedbe o pravu; in
- (iii) razlogi pod (iii), točki 1 in 2, niso vsebinski predlogi, ampak se z njimi uveljavljajo pomožne zadeve, in sicer predlog za sprejetje predhodne odločbe Sodišču in posledična predložitvena odločba, ki se pošlje nazaj glavnemu uradniku, ki odloča o pritožbah.

14. Zato so zgolj trije vsebinski razlogi za izpodbijanje: razlogi pod (i), točka 4, (ii), točka 2, prvi odstavek, in (ii), točka 2, drugi odstavek.

Razlog pod (i), točka 4 – obstoječe prejemanje romunskega otroškega dodatka se ni štelo za zahtevek za namene člena [81] Uredbe št. 883/2004

15. V tem razlogu se zatrjuje, da „[n]i sporno, da je tožeča stranka vložila obstoječi zahtevek v Romuniji kmalu po sinovem rojstvu. Prvotožena stranka je napačno uporabila pravo s tem, da tedaj obstoječega zahtevka v Romuniji ni štela za zahtevek za namene irskega otroškega dodatka v skladu s členom 81 Uredbe št. 883/2004. Prvotožena stranka je to utemljila s tem, da je bil irski zahtevek vложен pozneje. To je neupravičeno ozka in restriktivna razlaga določbe ter je napačna in v nasprotju s pravom Unije. Obstoječi zahtevek v Romuniji bi bilo treba šteti za zahtevek za namene irskega otroškega dodatka od datuma, ko je Irska postala pristojna država članica (oktober 2016).“

16. To vprašanje je oblikovano nekoliko tendenciozno, vendar se z njim poraja vprašanje prava Unije, ki ga bom obravnaval [...] (ni prevedeno) spodaj. Z navedbami tožeče stranke pa se je to poskušalo preseči in se v njih navaja, da je treba državljanke Unije, ki vstopijo v državo, obvestiti o tem, da imajo pravico zaprositi za dajatve na splošno, vključno s posebnimi dajatvami, do katerih so morda upravičeni. Vendar tožeča stranka ni navajala kakšnih koli takih

obveznosti, zato so vse take navedbe popolnoma zunaj okvira obravnavane zadeve.

Razlog pod (ii), točka 2, prvi odstavek – ali se uporablja člen 76 Uredbe št. 883/2004

17. V tem razlogu se zatrjuje, da je „[g]lede na to, da se obstoječi zahtevek, vložen v eni državi članici, sprejme v drugi državi članici na podlagi člena 81 Uredbe št. 883/2004, [...] težko razumeti, kako bi se v tem postopku uporabljale določbe člena 76“.

18. Čeprav ta razlog ni najbolj oblikovan, saj tožeča stranka ni upravičena do tega, da se ji ugodí, zgolj zato, ker je nekaj težko razumeti, je njegovo bistvo v tem, da neizpolnjevanje člena 76 ne pomeni, da se ne uporabijo določbe člena 81 Uredbe št. 883/2004, če se ta uporablja. S tem se poraja vprašanje prava Unije, ki ga bom obravnaval [...] (ni prevedeno) spodaj.

Razlog pod (ii), točka 2, drugi odstavek – kršitev načela učinkovitosti

19. V tem razlogu se zatrjuje, da je „[p]odredno in brez poseganja v zgoraj navedeno [...] [p]rvotožena stranka s tem, da je uporabila prvi del člena 76(5), določila, da je treba, ker tožeča stranka ni izpolnila svoje obveznosti obveščanja o upoštevni spremembi svojih okoliščin, uporabiti sorazmerne ukrepe iz nacionalnega prava, enakovredne tistim, ki se za podobne primere uporabljajo v skladu z domačo zakonodajo“. Prvotožena stranka je navedla, da se ti ukrepi uporabljajo enako za vse vlagatelje in da so sorazmerni. Vendar prvotožena stranka ni upoštevala drugega dela člena 76(5) Uredbe št. 883/2004, v katerem je določeno, da „[t]i ukrepi [...] vlagateljem zahtevkov v praksi ne smejo onemogočati ali pretirano otežiti uveljavljanja pravic, ki jih imajo po tej uredbi“. To pa je točno to, [kar] se dogaja v tej zadevi, saj je bilo uveljavljanje zahtevka onemogočeno.“

20. Kadar se uporabi člen 76(4) in (5), se lahko pojavita vprašanja, ali je izid nesorazmeren oziroma ali je z njim kršeno načelo učinkovitosti. Pravna podlaga, navedena v delu (e) razlogov, ne daje podlage za izpodbijanje izida kot nesorazmernega, ampak se zgolj sklicuje na načelo učinkovitosti. Res je bilo predlagano, naj se med drugim ugotovi, da je glavni uradnik, ki odloča o pritožbah, napačno ugotovil, da je izid sorazmeren, vendar sta toženi stranki ugovarjali, da ta predlog v bistvu ni podprt z razlogi. Pritrditi moram temu ugovoru v skladu s popolnoma običajnimi in priznanimi pravili za navajanje dejanskega stanja – sam predlog ni dovolj, saj mora biti podprt z razlogi – in zato moram šteti, da tožeča stranka s temi navedbami ne more uspeti z ugovorom nesorazmernosti. Vendar tožeča stranka pravilno navaja razlog v zvezi z načelom učinkovitosti, z njim pa se poraja vprašanja prava Unije, ki ga bom obravnaval spodaj.

Vprašanja prava Unije, ki se porajajo

21. Menim, da iz treh vsebinskih razlogov, navedenih zgoraj, izhajajo tri vprašanja prava Unije, in menim tudi, da je vsekakor primerno Sodišču predložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU.

Prvo vprašanje

22. Prvo vprašanje se glasi: ali pojem „zahtevka“ iz člena 81 Uredbe št. 883/2004 zajema obstoječe prejemanje periodičnih dajatev iz prve države članice (ko bi bilo pravilno, da bi dajatev izplačevala druga država članica) v vseh primerih, v katerih se izplačuje taka dajatev, in to tudi na podlagi prvotne vloge in prvotne odločbe prve države članice o dodelitvi dajatve[?]

23. Stališča glede tega so naslednja.

- (i) Tožeča stranka meni, da pojem zahtevka vsebuje pojem obstoječega zahtevka, in zadevno uredbo razlaga široko.
- (ii) Stališče toženih strank je, da „zahtevka“ pomeni zgolj prvotni zahtevka in da ne bi bilo smiselno, če bi se člen 81 uporabljal za obstoječi „zahtevka“, saj ni datuma, na katerega je treba ta zahtevka vložiti v državi članici za namene tega člena. Trdilo se je tudi, da ne bi bilo roka za vložitev vloge za socialno pomoč v primeru državljanov Unije, ki že prejemajo dajatev, kadar prehajajo med državami članicami, zaradi česar bi bili obravnavani bistveno ugodneje kot lastni državljani ali drugi državljani Unije, ki v času, ko vstopijo v drugo državo članico, ne prejemajo dajatev socialne varnosti.
- (iii) Sam predlagam, naj bo odgovor na vprašanje nikalen. Strinjam se z navedbami toženih strank in se ne strinjam s tem, da vsako periodično izplačilo pomeni nov zahtevka. To so zneski, izplačani na podlagi edine odločbe organov prve države članice, s katero se je ugodilo prvotnemu zahtevku. Z naknadnimi izplačili se zgolj izvršuje ta odločba, ki je bila sprejeta na podlagi enega samega prvotnega zahtevka. Če bi razširili pomen zahtevka na vsak datum, na katerega oseba prejme dajatev socialnega varstva, bi to povzročilo anomalije in diskriminacijo državljanov Unije, ki ne prejemajo dajatve, ko se iz države članice stalnega prebivališča preselijo v drugo državo članico.
- (iv) Vprašanje je pomembno za zaključek postopka, ker bi bila obrazložitev izpodbijane odločbe napačna, če bi se ugodilo navedbam tožeče stranke.

Drugo vprašanje

24. Drugo vprašanje se glasi: če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je treba v okoliščinah, v katerih je zahtevka za dajatev socialne varnosti nepravilno vložen v državi članici izvora, čeprav bi ga bilo treba vložiti v drugi državi članici, obveznost druge države članice na podlagi člena 81 Uredbe št. 883/2004

(natančneje, obveznost, da se za zahtevek, naslovljen na državo članico izvora, šteje, da se v drugi državi članici mora sprejeti) razlagati tako, da je popolnoma neodvisna od obveznosti tožeče stranke na podlagi člena 76(4) Uredbe št. 883/2004, da navede pravilne informacije o kraju svojega stalnega prebivališča, tako da mora druga država članica sprejeti zahtevek, ki je bil nepravilno vložen državi članici izvora, za namene člena 81, in to kljub temu, da tožeča stranka ni predložila pravih informacij o kraju svojega stalnega prebivališča v skladu s členom 76(4) v roku, ki ga za vložitev zahtevka določa zakonodaja druge države članice[?]

25. Stališča glede tega so naslednja.

- (i) Tožeča stranka meni, da bi bilo treba na to vprašanje odgovoriti pritrdilno in da je obveznost, da se zahtevek sprejme v drugi državi članici, popolnoma neodvisna od tega, ali je tožeča stranka ravnala v skladu z dolžnostjo obveščanja. Sklicuje se na sodbo Sodišča Evropske unije z dne 4. junija 2015, Fischer-Lintjens (C-543/13), predvsem na njeno točko 54, v kateri naj bi se štelo, da opustitev predložitve informacij ni nujno usodna za nadaljevanje socialnega zavarovanja.
- (ii) Stališče toženih strank je, da se vprašanje glede na predlagani odgovor na prvo vprašanje ne postavlja, če pa vendarle se, je odgovor nikalen, in da opustitev predložitve pravih informacij, ki bi omogočala pravi prenos zahtevka, v praksi in načeloma nasprotuje uporabi postopka za prenos iz člena 81. V obravnavani zadevi naj bi šlo za bistveno neizpolnitev pravnih dolžnosti. Tožeča stranka naj bi kršila člen 76(4), romunski organi pa naj ne bi mogli uporabiti člena 81, ker jih tožeča stranka sploh ni obvestila, da živi na Irskem, preden je v tej državi vložila zahtevek za otroški dodatek.
- (iii) Sam predlagam, da se na to vprašanje odgovori, da se vprašanje glede na predlagani odgovor na prvo vprašanje ne postavlja, če pa vendarle se, je odgovor nikalen iz razlogov, predstavljenih v navedbah toženih strank.
- (iv) Odgovor na to vprašanje je pomemben, ker se izpodbija odločba sklicuje na to, da tožeča stranka ni ravnala v skladu s členom 76(4).

Tretje vprašanje

26. Tretje vprašanje se glasi: ali je posledica splošnega načela učinkovitosti iz prava Unije, da postane dostop do pravic iz prava Unije v okoliščinah, kot so te v obravnavanem postopku (natančneje v okoliščinah, v katerih državljani Unije, ki izvršuje pravice do prostega gibanja in prebivanja, krši svojo obveznost iz člena 76(4), da organ socialne varnosti države članice izvora obvesti o tem, da se je iz države članice stalnega prebivališča preselil v drugo državo članico), neučinkovit zaradi zahteve nacionalnega prava v državi članici, v kateri izvršuje pravico do prostega gibanja in prebivanja, da mora državljani Unije za pridobitev

otroških dodatkov za nazaj zaprositi za tako dajatev v drugi državi članici v roku 12 mesecev, določenem v nacionalnem pravu zadnjenavedene države članice.

27. Stališča glede tega so naslednja.

- (i) Tožeča stranka meni, da je bilo kršeno načelo učinkovitosti, ker ni bilo ugodeno njenemu zahtevku za izplačilo za nazaj.
- (ii) Stališče toženih strank je, da bi bilo treba na vprašanje odgovoriti nikalno in da načelo učinkovitosti ni bilo kršeno. Pravilo 12 mesecev naj bi pomenilo nevtralno določbo, ki se uporablja enako za irske državljane in državljane Unije ter omogoča izplačilo za nazaj, če je vloga vložena v 12 mesecih ali [pozneje,] če se dokaže utemeljen razlog.
- (iii) Sam prav tako predlagam nikalen odgovor in se strinjam z navedbami toženih strank. Menim, da je razumevanje testa učinkovitosti v navedbah tožeče stranke popolnoma napačno. Ne pomeni zagotovila, da bo ugodeno kakršnemu koli konkretnemu zahtevku. Ob taki razlagi na podlagi nacionalne določbe (na primer zaradi zastaranja) nikoli ne bi bilo mogoče zavrniti nobenega zahtevka s podlago v pravu Unije – ne le na področju socialne varnosti, ampak na vseh pravnih področjih, na katerih obstaja prepletanje s pravom Unije, saj bi to onemogočilo ali pretirano otežilo konkreten zahtevek *posameznega zadevnega vlagatelja zahtevka*, čeprav vlagatelj ne bi uporabil možnosti za izvrševanje svojih pravic. To je nekaj popolnoma drugega kot določba, s katero ni zagotovljena razumna možnost *vlagateljem zahtevkov na splošno*. Slednja vrsta določbe nasprotuje načelu učinkovitosti; nevtralna in razumna pravna določba, ki je posamezni vlagatelj zahtevka ne uporabi, pač ne.
- (iv) Vprašanje je pomembno, ker so se na 12-mesečni rok za vložitev zahtevka sklicevale tožene stranke, da bi utemeljile zavrnitev izplačila za nazaj.

Odločba

28. Tako se predložitvena odločba glasi:

- (i) Sodišču se na podlagi člena 267 PDEU v predhodno odločanje predložijo ta vprašanja:

[1] Ali pojem „zahtevek“ iz člena 81 Uredbe št. 883/2004 zajema obstoječe prejemanje periodičnih dajatev iz prve države članice (ko bi bilo pravilno, da bi dajatev izplačevala druga država članica) v vseh primerih, v katerih se izplačuje taka dajatev, in to tudi na podlagi prvotne vloge in prvotne odločbe prve države članice o dodelitvi dajatve?

- [2] Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je treba v okoliščinah, v katerih je zahtevek za dajatev socialne varnosti nepravilno vložen v državi članici izvora, čeprav bi ga bilo treba vložiti v drugi državi članici, obveznost druge države članice na podlagi člena 81 Uredbe št. 883/2004 (natančneje, obveznost, da se za zahtevek, naslovljen na državo članico izvora, šteje, da se v drugi državi članici mora sprejeti) razlagati tako, da je popolnoma neodvisna od obveznosti tožeče stranke na podlagi člena 76(4) Uredbe št. 883/2004, da navede pravilne informacije o kraju svojega stalnega prebivališča, tako da mora druga država članica sprejeti zahtevek, ki je bil nepravilno vložen v državi članici izvora, za namene člena 81, in to kljub temu, da tožeča stranka ni predložila pravilnih informacij o kraju svojega stalnega prebivališča v skladu s členom 76(4) v roku, ki ga za vložitev zahtevka določa zakonodaja druge države članice?
- [3] [A]li je posledica splošnega načela učinkovitosti iz prava Unije, da postane dostop do pravic iz prava Unije v okoliščinah, kot so te v obravnavanem postopku (natančneje v okoliščinah, v katerih državljani Unije, ki izvršuje pravice do prostega gibanja in prebivanja, krši svojo obveznost iz člena 76(4), da organ socialne varnosti države članice izvora obvesti o tem, da se je iz države članice stalnega prebivališča preselil v drugo državo članico), neučinkovit zaradi zahteve nacionalnega prava v državi članici, v kateri izvršuje pravico do prostega gibanja in prebivanja, da mora državljani Unije za pridobitev otroških dodatkov za nazaj zaprositi za tako dajatev v drugi državi članici v roku 12 mesecev, določenem v nacionalnem pravu zadnjenavedene države članice[?]
- (ii). Tožeči stranki se naloži, naj predloži vsa potrebna dokazila in vloge za Sodišče pri vodji vpisnika [High Court (višje sodišče)] v 28 dneh, odločanje o zadevi pa se prekine do odločitve tega Sodišča.